

**ЧЕРКАСЬКА ОБЛАСНА ДЕРЖАВНА АДМІНІСТРАЦІЯ
ДЕПАРТАМЕНТ ОСВІТИ І НАУКИ
ДЕРЖАВНИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД
«ВАСИЛЬКІВСЬКИЙ ПРОФЕСІЙНИЙ ЛІЦЕЙ»**

20624, Черкаська область, Шполянський район, с. Васильків, вул Пролетарська, 133,
м. Шпола вул. Володарського 126
тел. (04741) 2-15-86, 94-3-46, факс 2-15-86,
vp193@mail.ru, www.vp193.ucoz.ua

Р О Б О Т А

на обласний конкурс

***«Стежками історичної та культурної
спадщини регіону»***

на тему:

«ПАТРІОТИЗМ ПОСЕРЕД НАС»

Проект виконали:

Мягкова Каріна, учениця групи Б-1;

Корнієнко Руслан, учень групи М-1.

Керівники проекту:

Дашко В.П., Матіка О.О.

Розділи проекту

I. Опис подій, які відбуваються на сході України та героїчні вчинки воїнів Шполянщини.

II. Підтвердження достовірності описаної інформації: свідчення учасників АТО, статті з газет та фотографії

III. Біографічні дані учасників подій, вчинків та фото.

IV. Вчинки воїнів-учасників АТО Шполянщини є патріотичними

Війна — найстрашніше, що може статися з країною. Ще донедавна нам здавалось, що вона далека і неможлива. Та ось вона несамовито дихає нам в спину, а її стогін, впереміш зі сльозами та кров'ю, гучно гримить в сьогоднішні. Саме в такі хвилини загострено відчувається необхідність в спокійному майбутньому, саме в такі хвилини хочеться ще більше дякувати тим, хто захищає нашу країну зараз.

Кажуть, що патріотизм, як і любов, керує людською свідомістю, заставляючи робити великі і малі вчинки в ім'я своєї батьківщини. Він, як і честь, виховує великих, сильних людей, які не рахуються з ціною свого життя і здатні пожертвувати ним заради рідної землі. Патріот живе своїм народом, бо життя народу стає його життям.

Багато таких людей і на нашій Шполянщині. Вони першими відгукуються на заклик про допомогу і першими підставляють своє плече. Інакше просто не можуть. Бо не звикли миритися з несправедливістю, і болить їхня душа за нашу країну.

До таких належать: Олександр Іванович Кондратюк, Сергій Іванович Лифар, Олег Володимирович Слободяник, Олег Миколайович Долашко, Сергій Бондар та багато інших.

За час проведення АТО на сході України в бойових діях взяли участь більше 200 тисяч українських воїнів. Лише за офіційними даними близько 6000 тисяч з них загинули...

Кого вважати героєм? Чи тих хто загинув, чи тих хто вчинив героїчний вчинок. На мою думку, героями можна вважати всіх 200 тисяч, оскільки ще рік тому ніхто навіть не уявляв, що наша мирна та спокійна держава буде атакована підступним та хитрим ворогом, навіть без оголошення війни... А ці люди, жертвуючи собою, своїми сім'ями, не бачачи, як підростають їхні діти, захищали і захищають рідну землю від терору та бандитизму.

Звісно, розповісти про всіх цих героїв неможливо, тому ми опишемо подвиг чотирьох воїнів – героїв шполян, які на перший поклик Батьківщини пішли захищати її.

Олександр Іванович Кондратюк

Олександр Іванович в серпні був призваний на захист Батьківщини. В зоні бойових дій виконував обов'язки начальника медичної служби батальйону. Загинув ще 20 січня 2015 року, коли їхав з військовими побратимами забирати поранених з донецького аеропорту, потрапив під обстріл противника.

О.І.Кондратюк виріс у с. Ярославці Шполянського району, де закінчив дев'ятирічку, середню освіту здобував в Антонівській школі. Обравши професію лікаря, здобував спеціальність спочатку в Черкаському медичному коледжі, а згодом продовжив навчання у Вінницькому національному медичному університеті ім. Пирогова. Два роки працював педіатром у Шполянській райлікарні, згодом перейшов на роботу до медичного закладу у столиці.

Всі, хто знав Олександра, запам'ятали його щирою, відвертою, скромною і компанійською людиною, відповідальним і принциповим товаришем.

Сотні людей прийшли попрощатися з земляком, полеглим смертю героя. Прибули його односельці, представники медичного коледжу, де навчався О. І. Кондратюк.

Військові побратими на власних плечах несли домовину з тілом захисника з матеріної хати до храму Святої Трійці, де загиблого відспівували чотири священики, а потім і на кладовище.

Учнівський та педагогічний колектив міської школи №5 та Васильківського ліцею організували почесну варту вздовж шляху, яким проходила похоронна процесія.

Виступаючи на траурному мітингу, голова райдержадміністрації Володимир Потапенко зазначив, що знав молодого воїна особисто. Він передав матері загиблого офіцера Ользі Миколаївні Почесну грамоту

Черкаської облдержадміністрації та медаль «За особливі заслуги перед Черкащиною», якими Олександр Кондратюк нагороджений посмертно.

Сергій Іванович Лифар

Лифар Сергій Іванович — капітан Державної прикордонної служби України.

Уродженець с. Матусова Шполянського району. Після закінчення школи вирішив обрати військову службу: строкова служба - в Забайкаллі, вступає до школи прапорщиків. Повернувшись додому, одружився: з дружиною повернувся до служби в місто Сретенськ.

Після розвалу СРСР повернувся додому та прийняв присягу на вірність Україні. 1994 року екстерном склав іспити у Інституті Прикордонних військ України.

За вислугою років, капітан Лифар звільнився в запас, нагороджений медаллю. Родина виховувала сина Олександра та доньку Марину. Сергій постійно піклувався про свою родину, їздив допомагати мамі, Поліні Іванівні

13 червня 2014 року капітан Лифар призваний на військову службу. Двадцять дві доби бійці вели бій проти проплачених проросійських терористів та під обстрілами з території країни-агресора — Російської федерації. Прорив тривав 3 доби, бійці вийшли до українських сил в районі Савур-могили

та Амвросіївки. Загинув 7 серпня 2014 року під час обстрілу колони при виході з оточення в «Довжанському котлі» біля Червонопартизанська та КПП «Довжанський», тоді полягло іще 6 бійців, 17 зникли безвісти.

В останню дорогу капітана Лифаря проводжало все село.

21 серпня 2014 року — за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі під час російсько-української війни, нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Сергій Іванович Лифар - прикордонник, свого часу закінчив Матусівську школу №1, тому спогади про нього живі і в пам'яті викладачів, і в пам'яті однокласників.

Життєрадісний, совісний, відданий дружбі і справі, якою займався — таким запам'ятали Сергія Лифаря матусяни, колеги по службі, рідні. До Матусова на відкриття меморіальної дошки завітали голова районної ради Іван Скорик, заступник голови райдержадміністрації

Ольга Шпиця. На мітинг прибули й представники районних спілок воїнів-прикордонників та воїнів-афганців.

Мітинг біля навчально-виховного комплексу відкрив сільський голова Олександр Кожін. Він зазначив, що події, які сьогодні відбуваються на сході країни, торкнулися кожного українця. І найстрашніше — це те, що у зоні АТО гинуть найкращі сини українського народу.

До присутніх зі спогадами про героя звернулися: вчитель Сергія Лифаря Олександр Горя, племінниця героя - Валентина Гомонюк, голова районної спілки воїнів-прикордонників - Василь Фуркало, однокласник - Сергій Волинець, однополчанин — начальник мобільної прикордонної застави, де служив С.Лифар, Олександр Белко. «На завдання ми виїхали разом, — зі скорботою в голосі відзначив він, — а назад додому поверталися окремо. Гірко від втрати, гірко не

тільки рідним і близьким, а й нам — його товаришам по службі». До речі, в Матусів приїхали й курсанти та товариші Сергія Лифаря з Оршанця.

Меморіальну дошку виготовили на замовлення родини сестри героя Галини Гомонюк. А відкрити символ пам'яті довірили синові Сергія Івановича Олександру, який продовжує справу батька, навчаючись в Оршанецькому навчальному центрі Державної прикордонної служби.

Олег Володимирович Слободяник

Повістку про мобілізацію шполяннин Олег Слободяник отримав в березні, коли військових дій на сході нашої держави ще не було. Одягнув військову форму без вагань, адже ще строкову службу в армії проходив в окремій десантно-штурмовій бригаді, куди слабкодушних не брали.

Попередньо його поінформували, що бойові завдання будуть пов'язані з подіями в окупованому Криму. Втім пройшло небагато часу — й О. Слободяникові довелося відбути на схід України, побувати в самому пеклі військових дій, за кілька кілометрів від українсько-російського кордону.

Про свою участь в антитерористичній операції Олег Володимирович говорить неохоче. Та все ж зізнався, що був водієм КамАЗа при артилерійській розвідці. Одного з двох КамАЗів, які передав на фронт керівник ТОВ «Сільгосптехніка» Володимир Колотило. До слова, техніку в зону антитерористичної операції відправляв не лише він, а й інші підприємці Шполянщини: Володимир Плохута, Фредерік Шавіньї, Дмитро Кравченко. Разом з іншими земляками: Олегом Вихренком, Сергієм Педченком та іншими товаришами, Слободяник вимушений був мешкати в посадках. Власноруч вириті бліндажі слугують солдатам за житло і схованок від осколків.

— Якщо ж у бліндаж влучає снаряд установки «Град», порятунку немає, а лише братська могила, — пояснює учасник АТО.

Для підтвердження своїх слів демонструє любительський відео-запис на власному мобільному телефоні, де можна розгледіти скромне солдатське житло. Та найбільш вражає територія проживання їхньої групи після влучання «Граду» — суцільна випалена площа в радіусі кількох десятків метрів, із залишками колишньої техніки й боєприпасів, і такими ж згорілими деревами, ніби викошені під корінь.

— Були й такі дні, коли сім'я втратила зі мною зв'язок через те, що мобільний телефон знищив вибух. Хвилювалися звичайно, надіючись, що біда омине їхнього чоловіка й батька. На щастя, за пару днів я вже дав про себе знати, що живий і неушкоджений, — розповідає, невесело посміхаючись, Олег Володимирович.

І та добра звістка, а ще більше — повернення чоловіка і батька додому у відпустку, стало найбільшою радістю для близьких. Побувши деякий час удома, днями він знову повернувся в зону бойових дій.

Олег Миколайович Долашко

Шполянин Олег Долашко
десятий місяць виконує
військовий обов'язок в зоні
антитерористичної операції. До
того, як одягнув військову форму,
він, батько трьох дітей, працював
у міській школі №1. Вдома
залишилося немале господарство,
яке зараз обходить дружина
Лариса Володимирівна. З

помічників в неї наймолодша донечка Елізабет. Старші син та донька — студенти.

В середині грудня 2014 року Олегові Миколайовичу вдалося провідати сім'ю. Трирічна Елізабет, звичайно ж, упізнала татка у втомленому від

щоденного напруженого життя і далекої дороги гостеві. Та все ж придивлялася до нього, оскільки з дому від'їжджав поголеним, а повернувся з вусами.

— На вихідні з'їжджалися й старші діти. Валентин у нас майбутній юрист, а Інна — студентка медичного вузу, — розповідає дружина.

Отримавши повістку до військкомату, Олег Миколайович далеко не відразу потрапив у зону АТО.

— Коли мене призвали захищати Батьківщину, спершу довелося пройти вишкіл на заході, в Мукачевому, і лише через місяць нашу бригаду направили на східні рубежі України. Коли подолали більшу половину шляху, надійшла команда зупинитися. То був вересень, саме відбулися Мінські домовленості про припинення вогню. І якщо зізнатися чесно, всі ми дуже сподівалися, що перемир'я буде двостороннім і надалі переросте у справжній мир, — пояснює.

— Нажаль, наші сподівання не підтвердилися — і вже на початку жовтня я потрапив в зону бойових дій.

Не за святковим столом з ріднею, а в суворих життєвих обставинах 29 листопада 2014 року він зустрів і свій 47-ий день народження.

Після строкової служби ще у радянській армії у військовому квитку О.М. Долашка значилася спеціалізація старшого стрілка, що означало кулеметник. Ще рік тому звільнений в запас він навряд чи сподівався, що на пожовклих від часу сторінках темно-червоної книжечки (з того часу минуло

немало-небагато чверть століття!) з'явиться новий запис — майстер-гранатометник. А сам він, утримуючи з бойовими побратимами лінію оборони, чергуватиме на блокпості в Дебальцевому. Як і більшість співвітчизників, здається, недавно щодня ходив на роботу, а у вільний час ще й обходив своїх бджіл-трудівниць.

Останнім часом його життєвий графік докорінно змінився — в зоні антитерористичної операції Олег Миколайович закріплений за відділенням з ремонту бронетехніки. До речі, коли днями заїжджав додому, метою відрядження була доставка в зону АТО запасних частин до техніки, задіяної у військовій операції.

Його підрозділ знаходиться на території зруйнованого снарядами колишнього сільгосппідприємства, де є й будинок для ночівлі. «Та в ньому перебувати далеко не завжди безпечно, під час обстрілів спускаємося в бліндажі», — додає О.М. Долашко. Розповідаючи про

зимовий побут бійців, зазначає, що дрова для пічок-буржуйок їм доставляють волонтери не лише з центральної України, а навіть з Закарпаття.

Бондар Сергій

Сергій Бондар не зміг так просто жити, в душі вболіваючи за Україну, мирно працювати на землі та доглядати власну пасіку в рідній Соболівці. Минулого року, нарешті, зважився таки здолати життєві труднощі і у свої 30 років здобути вищу освіту:

вступив до регіонального вишу — Черкаського національного університету імені Богдана Хмельницького на історичний факультет, історією захоплювався змалку, а перепускати через серце всі болі рідної України по-справжньому його заохотив ще живий В'ячеслав Чорновіл. Будучи підлітком, він в глибокій скорботі проводжав свого Вчителя в останню путь, не відходячи від домовини...

Зовсім молодим розпочав громадсько-політичну діяльність в Шполянському районі - був депутатом Шполянської районної ради IV скликання, брав активну участь у Майданах 2004-го та 2013—2014 років, завжди вважав ефективними саме радикальні методи боротьби зі злочинністю та корупцією. Тож не дивно, що добровільно пішов на передову фронтів війни України з російсько-терористичною окупацією.

Пройшов необхідну підготовку і вступив до добровольчого батальйону ОУН. Взяв до рук зброю і відчув, що це вже не війна на словах, сперечаннях на сесіях районної ради, не мітингування на площі. Це — тонка межа між життям і смертю, пекла з раєм, добра зі злом, правди із зухвалою брехнею. Мужній солдат із позивним «Палій» стоїть на варті нашої з вами безпеки, боронить від нахабного і божевільного агресора, дивиться у вічі незвіданого.

Там, де не вщухають вибухи й стрілянина, світогляд людини змінюється повністю, а кожна мить життя розцінюється як справжня Божа благодать...

— Батальйон «ОУН» обрав тому, що я український націоналіст. І де ж мені було воювати за Україну, як не у лавах структури, що носить назву «Організація українських націоналістів»? — пояснив свій вибір Сергій. Командири батальйону цінують «Палія» за відданість українським ідеалам, за мужність і хоробрість.

А недавно ці ж якості, проявлені «Палієм» та його бойовими побратимами, оцінив і предстоятель Української православної церкви Київського патріархату Святійший патріарх Філарет. З його рук ряд бійців батальйону «ОУН» отримали нагороди — медалі «За жертовність і любов до України».

Переважна більшість бійців і командирів зараз формують новий ОУНівський підрозділ у складі Збройних сил України, але саме вони, пліч-о-пліч зі своїми побратимами з серпня 2014 по березень 2015 року стояли в Пісках, творили історію батальйону. До лав нової бойової одиниці українського війська увійшла більшість бійців добровольчого батальйону «ОУН».

Недаремно кажуть – історія розвивається за спіраллю. Добре, коли ця спіраль відкриває і удосконалює щось корисне, погано – що і у XXI столітті ми зіткнулися з абсолютно неприродним жорстоким явищем – війною.

Наші воїни-земляки добре пам'ятають, що доріг так багато, а у них вона одна – до волі, до перемоги.

Для когось воля – це сміття, а для наших земляків понад усе, тому що війна увірвалася у їхнє життя іржавими мінами, снарядами що й досі не втрачають своєї зловісної сили.

Тому вони борються за те, щоб подолати ворога, віддають свою силу до останньої краплі на здобуття перемоги!

« Ми – єдиний народ, який ніколи не буде рабом, бо раби – це нація, котра не має слова, а ми вільний птах, що злітає до небесних височин свободи. Ми – українці і гордимся цим », - так говорили воїни АТО під час зустрічі з учнями ДНЗ «Васильківський професійний ліцей» і ми пишаємося, що наші воїни-земляки боронять рідну неньку Україну, щоб вона ніколи не була заручницею брудних політичних інтриг.